

Fristelse, ikke skal have samme Ret som alle andre Kvinder. Derom vil der vistnok ikke kunne være Strid, at disse to Bestemmelser om Tjenestepiger og Enker bør ophæves. Det tredje nye, vi foreslaa, er af mindre Bigtighed; det er med Hensyn til den saakaldte Sørgetid. Nu er Sørgetiden den Frist, inden hvilken en Enkemand og en Enke ikke maa indgaa nyt Egtteskab, i Reglen 3 Maaneder for Enkemanden og et Aar for Enken, men for Almuefolk kan den blive affortet til 6 Uger for Enkemanden og, saavidt jeg erindrer, 3 Maaneder for Enken. Vi have foreslaaet at sætte som fast Regel mindst 3 Maaneder for Enkemanden og 10 Maanedere for Enken — de Herrer ville forstaa, hvorfor vi netop have valgt dette Antal Maanedere — dog saaledes, at Dispensation skal kunne gives af Justitsministeren paa dette som paa forskellige andre Punkter. Den Bestemmelse, vi foreslaa, stemmer med, hvad den tyste Lov foreskriver for Enkers Vedkommende; med Hensyn til Enkemanden har den tyste Lovgivning ingen Regel, men her i Landet have vi i Norge en Regel, og vi have da ment at burde beholde den. Der kunde være Anledning til at bestemme, hvorvidt det samme skulde gælde for fraskilte. Der er jo noget underligt i, at en Enke først kan gifte sig et Aar efter, at hendes Egtteskelle er død, men at en fraskilt kan gifte sig Dagen efter, at Egtteskabet er opløst. Det have vi imidlertid ladet staa hen, og afvente i saa Henseende, hvad den senere Forhandling maatte bringe. Dernæst have vi bestemt, at Kvinder skulle kunne være Forlovere. Saaledes er det ikke nu; nu tager man kun Mænd til Forlovere. Hjemmelen derfor er tvivlsom, maaske man ved Fortolkning kunde komme til, at Forlovene ogsaa kunde være Kvinder. Ogsaa paa andre Punkter bruger Lovgivningen saadanne Udtryk, at kun Mænd kunne komme i Betragtning, f. Eks. med Hensyn til, at møde i Retten eller i Forligskommissionen. Loven siger, at der skal sendes „en god Mand“, og dog er der Dom for, at der ogsaa kan sendes en god Kvinde. Man kunde derfor maaske nok ad Fortolknings Vej komme til, at en Kvinde kunde være Forlover, men vi have ønsket at affære Tvivl, overflødigere Fortolkning, og jeg tror ikke, at der vil være Strid derom inden

for Lovgivningsmagten, skønt jeg vel ved, at der i de lovgivende Forsamlinger er meget stor Forskel i Synet paa Kvindens Ret. Naar jeg dog ikke tror, at der vil være særlig Strid om dette Punkt, er det fordi det i Danmark er gældende Regel, at Kvinden, hvor der er Tale om Vidnesbyrd, i alle Maader staar lige med Manden. Naar altsaa en Mand kan dømmes fra Livet paa to Kvinders Vidnesbyrd, saa vilde det være mærkeligt, om han ikke ogsaa skulde kunne gifte sig paa to Kvinders Vidnesbyrd. I andre Lande, hvor man ikke tillægger en Kvindes Vidnesbyrd samme Betydning som en Mands — saaledes er det, saavidt jeg ved, i Belgien og Frankrig — kunde der være Grund til at nægte Kvinden Ret til at være Forlover, men naar der som hos os fra gammel Tid ikke er gjort Forskel paa Mænd og Kvinder som Vidner, saa forekommer det mig, at man maa kunne gaa med til ogsaa at lade Kvinden være Forlover.

Det væsentligste ny blandt Egtteskabsbetingelserne er, at vi have foreslaaet, hvad man har kaldt tvungne Egttepagter indførte her i Landet. Den Bestemmelse, vi have foreslaaet derom, lyder saaledes: „Det skal paases, at Parterne forevise en af dem begge — om fornødent med Børge eller Kurator — underskreven Overenskomst (Egttepagt) om Ordningen af deres indbyrdes Forhold under Egtteskabet og aflevere en bekræftet Genpart deraf til Opbevaring hos vedkommende Myndighed. Hvis de ønske at afgive en kort Erklæring, desangaaende med det samme, skal der gives dem Lejlighed dertil i en af Overøvrigheden til dette Brug godkendt Bog, hvoraf de senere til enhver Tid skulle kunne saa Udskrift mod Betaling af 1 Kr. Egttepagter ere stempelfri og kunne tinglyses uden Betaling. De ere derhos — for saa vidt angaar Bestemmelser om Formueforholdet, Naadigheden over Børnene, Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted — gyldige ogsaa uden kongelig Stadfæstelse“. Jeg skal paa dette Tidspunkt indskrænke mig til til Begrundelse af dette at anføre følgende: Den nugældende Hovedregel om Egtteskellers indbyrdes Forhold her i Landet er jo den, at Manden raader for det hele baade over Pengene og Børnene og Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted. Jeg tror